

faldet 3 Oberster, medens der er afflediget, saa vidt jeg veed, 33, saa at der i de forløbne Aar er faldet langt Flere af andre Grunde end for Aldersgrændsen. Jeg siger ikke dette for at forsvare eller støtte det store Antal Affledigelser i Oberstklassen, som ganske vist i de senere Aar har fundet Sted. Jeg skal hverken angribe eller forsvare dette. Men skal man slutte fra Erfaringen i de forløbne Aar til Fremtiden, maa man deraf slutte, at, naar der falder 15 Oberster for Aldersgrændsen, vil der af andre Grunde sandsynligvis komme til at falde et langt større Antal, og jo Flere der falder i den Klasse, desto mere Udgang er der for et bedre Advancement i Kapitainklassen. Jeg tror, altsaa, at den Beregning, som er stillet op, ser noget for farlig ud, endstjøndt jeg erkjender, at der ganske vist er Udfigt til, at i de følgende Aar vil Aldersgrændsen komme til at virke med større Strengthed end tidligere og navnlig ogsaa komme til at ramme Mænd, som ogsaa jeg i høi Grad maa beklage skulde falde for Aldersgrændsen. Men Krigserfaring kan jo ikke bevares, alt som vi ælbes, forsvinde flere og flere af disse Mænd, der føre denne Erfaring med sig, og jeg er ganske enig med den ærede Krigsminister i, at det hverken er at ønske eller haabe, at der skal blive Anledning til at søge nye Erfaringer paa dette Omraade, jeg vil søie til, ikke engang under den Forudsætning, under hvilken den ærede Krigsminister hynes at anse det for muligt, at det kunde være ønskeligt, nemlig, at vort Forsvarsvæsen kunde blive ordnet paa forsvartlig Maade. Det ere vist Alle enige om, at det under ingen Betingelser er enten at ønske eller haabe, at en saadan Erfaring maatte blive mulig. — Man vil maaffke sige, at finantseelt vil det være forbundet Fordel med det her foreliggende Lovforslag. Det vil imidlertid efter min Opfattelse være en Misforstaaelse. For saa vidt Lovforslaget skulde fremmes i det Omfang, som af den ærede Krigsminister foreslaaet, vilde det ganske vist ikke blive Tilfældet. Thi det maatte jo være den ærede Krigsministers Opgave, efter at en saadan Bemyndigelse var givet ham, at tilveiebringe den fornødne Udgang for at lette Advancementet. Altsaa vilde det for saa vidt utvivlsomt ingen Betydning have, og for saa vidt man indfører de nye Aldersgrændser for den Tid, da Oberster og Generaler kunne søge deres Afled med Pension, nemlig med 60 og 65 Aars Alderen, frygter jeg meget for, at Pensionsbyrden snarere vil blive forøget ved denne Bestemmelse, end at der paa nogen Maade skulde være Udfigt til, at den kunde blive formindsket. Jeg tør derfor ikke give ærede Medlemmer noget som helst Haab om, at der ved Vedtagelsen af dette Lovforslag skulde være nogen Udfigt til, at Pensionsbyrden skulde blive formindsket; tværtimod er der al Udfigt til en Forhøjelse.

Der foreligger et tilsvarende Forslag for Mari-

nens Vedkommende, og da jeg antager, at man ikke ønsker at gjentage den samme Diskussion ved begge Lovforslag, skal jeg med Hentyd dertil kun bemærke, at, er der i alt Fald for mig ikke tilstrækkelig Grund til at støtte et saadant Forslags Gjennemførelse for Hærens Vedkommende, er der utvivlsomt i langt ringere Grad Grund dertil for Marinens Vedkommende. Derfom en saadan Bestemmelse, som her foreslaas, vilde blive modtagen med et Minimum af Velvillie af Hæren, tror jeg ikke, at der vilde findes ret Mange af Marinen, der vilde modtage den med Velvillie, og den ærede Marine-minister har da heller ikke ved Motiveringen anført andet end en Henvisning til de tilsvarende Bestemmelser, der foreslaas for Hærens Vedkommende, og at de to Værn paa den Maade ville blive lignede lige. Men jeg maa tilføie, at jeg ikke lægger saa stor Vægt paa Uniformiteten mellem de to Værn, at man selv om man skulde mene, at en Foranstaltning skulde egne sig for det ene Værn, derfor maatte mene, at den ogsaa skulde egne sig for det andet. Saa længe de to Værn i alt Fald haade forskellige Uniformer, er Uniformiteten heller ikke det, forekommer det mig, som man maatte sætte høieste Pris paa. Altsaa maatte jeg i alt Fald tilraade, at disse Bestemmelser ikke sandt Anvendelse paa Marinen.

Det hele Spørgsmaal om Aldersgrændsen tror jeg, man maa lægge mere Vægt paa, end der tilsyneladende gjøres. Jeg anser Bestemmelserne om Aldersgrændserne for et af Hjørnepunkterne i Hærløven af 1867. Et ordnet, livligt Advancement i Hæren er en af Hovedbetingelserne for Bevarelsen af den gode Aand i Hæren. Saa Misnøie, Lovul, Mistante og Saadant Indpaa, er jeg overbevist om, at Intet er i Stand til at nedbryde Hærens Styrke og Kampdygtighed i højere Grad end dette. Saaledes saae man ogsaa derpaa i 1867, og en af Løstestangerne til at komme bort fra alstensk gammel Slenorian og støvede Fordomme var netop den kraftige Beslutning, som man ogsaa til Rigsdagen med til, nemlig at gennemføre Aldersbestemmelser, der skulde føre nyt Liv, ny Sæft og Kraft ind i Hærens Rækker. Jeg saae derfor deri et af de vigtigste Reformpunkter, som den Gang bleve gennemførte og et af de Punkter, man lovede sig ikke mindst af. Naar man nu søger om just ikke bestemt at vende tilbage til de gamle Tilstande, saa dog at gjøre et Skridt paa Veien dertil, kan jeg ikke se rettere, end at det er et Led i den hele Bevægelse til at komme bort fra de Lanter, som ledede os ved Gjennemførelsen af Hærløven af 1867; og mine Lanter vende sig derved naturligt til de Yttringer, som faldt fra den høitærede Krigsminister ved Finanslovens første Behandling her i Salen. Det var jo sjenlynt, at den meget ærede Krigsminister greb en, som det forekom mig, ikke just fuldstændig motiveret Anledning til at fremsætte sit militære Program. Det har jo altid